

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ, БЕОГРАД

НАСТАВАК РАЗГОВОРА

*Нема више песника Зоговића,
да наставимо разговоре старе
о поезији, Пушкину и Москви,
да спајамо поднебља и атаре
као везивним ткивом организм,
да га у Србе сврстам,
да ми противречи,
тма доказа проспе,
да ми тумачи комунизам.*

*Нема Зоговића да ме приупита
како се у мом крају зваше
понека птица, дрво или трава,
да им набрајамо синониме,
да се обрадујемо када који предмет,
обичај, појава,
у оба краја имају исто име.*

*Где ли је сада песник, мој сабеседник,
да нам буде мило
кад се сложимо дословце,
кад помисао имамо исту
о нечему што се у свету збило
као да смо негде у детињству
заједно купине брали
и чували овце.*

*Нема песника принудног усамљеника.
Да је да се откуд бар накратко јави,
да од разговора правимо празнике,
да својих убеђења*

проналазимо сродности и разлике, —
а затим да се сећамо
вољених песника
и говоримо наизменце њихове
драге нам стихове.

Где ли је сад човек који је знао
на страшноме месту постојати,
који је строфе резао као длетом
који је духом
знао претворити затвор собни
у васиону,
излазити накрај са противника четом
претварајући у горку музику
мир око себе гробни.

Отишао је тамо где се вечно ћути
песник који је још до јуче
са заносом нескривеним,
али не кивним,
волео да ми тврђења потуче,
да их огласи наивним, —
просто из потребе да се бори,
да измишљеног противника створи.

Већ не можемо наставити разговоре
нити у земље помрчини
нити негде горе
за недокучним неба крилом.
Разговараћемо сад за мојим челом
у сећања тренутку невесело, —
као да смрти није било.